

Mladinski novičar

Dobliče pri Črnomlju. (Naš izlet.) Zadnji majniški dan se je vršil naš veseli izlet na Vinico ob Kolpi. To je bilo v torek 31. maja. — Jutro je bilo krasno. To nas je zelo veselilo. Prejšnje dni je lil dež, da že skoro nismo mislili, da bomo šli. Na vzhodu pa se je ta dan žarila lepa rdeča zarja. Ptički so prepevali najslajše pesmice. Hladan vetrček je vel čez planjavo. Ko smo bili pripravljene za odhod, smo šli na vas. Tam je bilo že mnogo izletnikov. Ko smo bili naloženi, je voznik pognal, konja sta zaprhala in hajd na Vinico! Naloženi smo bili na treh vozovih, ki so bili lepo okrašeni. Peljali smo se mimo njiv, travnikov in vasi. Videli smo Obrški in Nerajski potok, ki se potem združita v Lahinjo. Po večurni vožnji smo vendarle srečno dospeli na Vinico. Takoj smo šli na žeželj. Žeželj je hrib, ki meri 819 m. Na vrhu hriba je lepa cerkev. Vsako leto pride veliko ljudi na božjo pot. Zgoraj smo imeli sv. mašo. Po sv. maši smo se igrali. Pod cerkvijo je dobra pitna voda. Opoldne smo se vrnili na Vinico. Pri školniku smo obedovali. Po kosilu smo šli okoli po Vinici. Videli smo star grad. Vse nam je kazalo, kako so nekdanj bogati graščaki mučili kmete. Videli smo Kulpo. Čez njo drži velik most, širok 126 m. Kulpa teče mirno in počasi. Poloviča mostu je našega. — Proti peti uri smo odšli. Solnce je ravno zahajalo, ko smo prišli domov. Zvečer nismo imeli miru. Vse smo morali domačim natančno povedati. V sanjah smo bili zopet na Vinici, žežlju in drugod. — Oj, kako lep je bil naš izlet!

Cerar Anka.

Pretrsljiva zgodba o Miciki in Ivanki iz Dolenje vasi. Štiriletna Micika in štiriletna Ivanka, dobri prijateljici, sta malo povasovali pri Ruparjevih, potem pa — ob 14. uri je bilo — sta se šli drsat na bližnji potok. Ob bregu potoka je bilo precej ledu. Kar izginili sta punčki iz hiše. Blizu potoka pa je umivalo po kosilu domače deklè posodo. Neki tajen glas ji prigovarja, naj gre na potok. Ni imela opravka, pa ker se ni dalo ustavljati notranjemu glasu, zgrabi škap in stopi k potoku. Komaj pride do vode, zagleda dva prstka, ki sta se vedno bolj potapljala v vodo. Vsa odreveni, ne more z mesta in zavpije na pomoč. V bližnjem skednju je rezal sosed Janez rezanico. Ko zasliši, kaj je, skoči v vodo in v nekaj trenutkih že nese iz globokega potoka malo dekletce. Hitro skoči v svojo hišo in položi otroka na posteljo. Ko spusti potopljenko iz rok, spozna, da je rešil lastno hčerko. V tem pa se je raznesel glas: Ivanke ni! Ta glas zasliši njena mati, skoči iz hiše k par sosedom, v grozni slutnji povprašujoč, da li je pri njih njena štiriletna hči Ivanka? Nikjer je ni —! V tem pa nesrečna mati v strašni slutnji skoči v potok, gazi v vodi in išče svoje dete — čez ramena jej sega voda — potopi se in v istem trenutku visoko dvigne junaška mati svojo Ivanko in jo nese strmečim sosedom ob obrežju. Komaj odda dete, se od groze in silnega mraza prevzeta sesede v vodo nazaj, odkoder jo spravijo ženske v njeno hišo. A ni jej dalo — povrhu le se preobleče in hiti k sosedu, kjer sta ležali deklici vsaka v svoji postelji, obdani od gruče ljudi. Veliko napora je bilo treba, da sta čez četrť ure deklici dali znamenje življenja. Z Ivanko je bilo seveda še težje, ker je bila že na dnu potoka. A ko se je prebudila, je bila prva njena beseda: »Mama, ne smete jokati, saj ne bom umrla.« Micika se je pa takoj oglasila: »Kaj ne, Johanica, danes se ne glemo dlsat!« Zgovorna Micika pripoveduje, da sta se šli z Ivanko dlsat, »le malo časa smo se dlsale, pa so se oči skrile.« Drugi dan sta srečna nedolžna otroka že zopet skakljala okrog hiše, a da niso imeli tam zvečer prej dveh mrličev, se ima Micika zahvaliti lastnemu očetu, Ivanka pa lastni junaški materi.